

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/164/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318202231
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5318202231.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v spore žalobcov: 1/ O. A., rod. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. Z. A., I. XXX, 2/ F. I., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. Z. A. XXXX, 3/ F. X., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. Z. A., A. XXX (ako právne nástupkyne pôvodného žalobcu: F. A., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom I. XXX, A. Z. A.), žalobcovia v rade 1/ - 3/ právne zastúpení: JUDr. Mário Pataky, advokát, so sídlom O. Z. XXX, XXX XX Z., proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia 2.155,44 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/61/2018-142 zo dňa 28. februára 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. m e n í tak, že určuje, že pohľadávka 2.155,44 € spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne od 24.08.2018 do zaplatenia proti žalovanému patrí do dedičstva po poručiťovi F. A., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom I. XXX, XXX XX A. Z. A..

Žalobcom v rade 1/, 2/ a 3/ p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. zostáva n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť pôvodnému žalobcovi (F. A.) sumu 2.155,44 € s 5 % úrokom z omeškania ročne od 24.8.2018 do zaplatenia. Žalobu o zaplatenie 5 % úroku z omeškania ročne zo sumy 2.155,44 € za deň doručenia žaloby 23.8.2018, zamietol. Zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo zistenia, že medzi pôvodným žalobcom F. A. a žalovaným bola dňa 16.4.2016 uzatvorená Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500045532, v zmysle ktorej mal byť žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.500 €, avšak v skutočnosti mu bol poskytnutý úver vo výške 1.277,05 €. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú je nutné subsumovať pod zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ). S poukazom na § 11 ods. 1 uvedeného zákona, považoval zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko dohodnuté splátky neboli štruktúrované, v nadväznosti na nesprávne uvedenú výšku úveru je zrejmé, že vypočítaná výška RPMN je nesprávna, nakoľko bola počítaná z úverovej sumy 1.500 € a nie z poskytnutého úveru 1.277,05 €. Rovnako dohodnutý úrok prevyšuje priemerné úrokové sadzby za spotrebiteľské úvery podľa údajov NBS za obdobie, kedy došlo k uzavretiu zmluvy, čo je v rozpore s dobrými mravmi. Zmluva o úvere teda neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy, a to podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ - dobu trvania zmluvy a termín konečnej

splatnosti, písm. j) - ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť, k) - výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zároveň dohodu o poskytovaní služby vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a považoval ju za neplatnú v nadväznosti na § 53a Občianskeho zákonníka, ako aj s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/369/2017 zo dňa 29.1.2018. Dohoda tvorila neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere a nebola individuálne dojednaná. Dohoda narušuje rovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku a za neplatnú zmluvnú podmienku. Z toho dôvodu žalobca ako spotrebiteľ má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúce v rozdieli medzi skutočne poskytnutým úverom vo výške 1.277,05 € a sumou, ktorú žalobca uhradil žalovanému vo výške 3.520,59 €. Rozdiel predstavuje 2.243,54 €, avšak žalobca sa žalobou domáhal vydania nižšej sumy, a to 2.155,44 € a žalobe preto vyhovel. Zároveň žalovaného zaviazal k úroku z omeškania vo výške 5 % ročne s poukazom na § 3 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný sa dostal do omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby a zaviazal žalovaného zaplatiť úrok z omeškania od 24.8.2018 do zaplatenia. Pokiaľ sa žalobca domáhal úroku z omeškania odo dňa doručenia žaloby, teda odo dňa 23.8.2018, v tejto časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

3. V zákonom stanovenej lehote proti výroku I., ktorým bolo čiastočne vyhovené žalobe a výroku III. o náhrade trov konania, podal odvolanie žalovaný. Má za to, že súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal jeho vyjadrením k podanej žalobe k otázkam, ktorými napokon odôvodnil rozhodnutie vo veci samej, na jednotlivé tvrdenia žalovaného nedal žiadnu odpoveď a odôvodnením rozsudku nevyvrátil procesnú obranu žalovaného. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obdo 72/2012. Súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevyvrátil jeho tvrdenia o tom, že právna úprava žiadny rozpis, či štruktúrované splátky nevyžaduje, že pojem poskytnutie úveru a vyplatenie úveru nie sú synonymá, že s termínom konečnej splatnosti nie je možné spájať sankciu v podobe bezúročnosti. Závery súdu prvej inštancie, že úver bol v skutočnosti ponúknutý vo výške 1.277,05 € je založené na nesprávnom vyhodnotení podstaty započítania a nesprávnom výklade ustanovení zákona ZoSÚ, ktorý definuje pojem celková výška úveru. V rámci započítania dochádza k stretu dvoch pohľadávok - pohľadávka na vyplatenie úveru a pohľadávka na zaplatenie odplaty v zmysle dohody o poskytnutí služby. Uvedeným započítaním sa započítava aj časť úveru (215,75 €), ktorá sa síce nevypláca, ale práve v rámci tejto kompenzácie sa poskytuje. Toto započítanie je rovnocenné so situáciou, v ktorej najskôr by veriteľ vyplatil úver 1.500 € a dlžník obratom (alebo súčasne) sumu vo výške 222,95 €. Výsledný stav na strane dlžníka by bol 1.277,05 €. Rovnaký stav nastáva aj v prípade započítania. Vykonanie započítania pohľadávok podľa pravidiel normovaných zákonom alebo inej techniky pripustenej právom, nemôže byť nezákonné. Ak súd prvej inštancie tvrdí, že žalovaný poskytol úver 1.277,05 €, potom je namieste pochybnosť, na základe akej úvahy súdu teda žalobca splnil povinnosť zaplatiť odplatu podľa dohody o poskytnutí služby. Závery súdu o výške úveru sú nesprávne aj z ďalšieho hľadiska, a to konkrétne v súvislosti s definíciou celkovej výšky spotrebiteľského úveru a spôsobmi čerpania úveru, ktoré platný ZoSÚ pozná a pripúšťa ako povolené. Spotrebiteľský úver môže byť poskytnutý vo forme úveru každým spôsobom, ktorý pripúšťa platné právo. Spotrebiteľské úvery sú často čerpané na účely refinancovania iných úverov, kedy sú prostriedky z úveru poskytované v prospech spotrebiteľa, ale reálne na účty iných veriteľov, či úhradu iných záväzkov medzi tými istými subjektmi. Nedôvodnosť záverov súdu o tom, že úverom je len suma vyplatená dlžníkovi, je možné priblížiť na príklade úveru použitého na refinancovanie iných, starších úverov. Refinancovaním dochádza k zániku starých úverov, či už započítaním alebo prevodom na účet. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi a teda neplatná, nakoľko prevyšuje priemerné úrokové sadzby bánk podľa štatistiky NBS, v tejto súvislosti neoznačil žiadnu právnu normu, o ktorú takýto záver opiera. Pri uzatváraní zmluvy vychádzal z § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a dôvod, pre ktorý sa pri rozhodovaní nepoužil, z rozsudku nevyplýva. Uvedený postup bol posúdený v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14Co/1016/2014. Taktiež z rozsudku nie je jasné, na základe čoho by mali byť štruktúrované splátky úveru a rovnako nie je jasné, prečo súd prvej inštancie nerešpektuje, či už právne závery Najvyššieho súdu SR alebo Súdneho dvora EU v tejto otázke. Rovnako namieta záver o neuvedení doby trvania zmluvy, pretože tá sa predsa v zmluve, v článku 9 jej zmluvných dojednaní uvádza a to, že zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú. Napokon namieta záver o neuvedení konečnej splatnosti, nakoľko aj tento je uvedený v zmluve, v článku 4.5 zmluvných dojednaní, keď deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného

splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Rozsudok v napadnutých výrokoch navrhuje zrušiť a žalobu zamietnuť alebo vrátiť vec na nové rozhodnutie.

4. Žalobca k odvolaniu žalovaného uviedol, že nesúhlasí s odvolaním a je toho názoru, že vytýkané nedostatky zo strany žalovaného nie sú dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, zákonné a dostatočne odôvodnené. V prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje čo i len jednu zo zákonom vyžadovaných náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 ZoSÚ, je na mieste záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a preto je rozhodnutie súdu vecne správne. Žalovaný v odvolaní vytýkal, že súd nepoužil ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy, ale dohodnutý ročný úrok vo výške 70 % posúdil ako rozporný s dobrými mravmi a že neoznačil žiadnu právnu normu, o ktorú opiera svoj záver. Poukazuje na to, že ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nevylučuje aplikáciu ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka v otázke výšky odplaty úveru. Takýto právny záver bol vyslovený aj v rozsudku Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/220/2014. Je presvedčený, že dohodnutie úroku vo výške 70 % takýmto pravidlám nezodpovedá a najmä nejedná o dobrovoľne obojstranne dohodnutú výšku úroku, ale o výšku úroku vnútenú spotrebiteľovi, ktorý sa musel podriaďiť jednostranne výhodným podmienkam pre veriteľa. Zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy je zrejmé, že v tejto nemožno bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy jednotlivých splátok spotrebiteľského úveru, nakoľko v zmluve je obsiahnutý len údaj o počte a výške splátok. Dojednanie článku 4.5 zmluvných dojednaní, na ktorý poukazuje žalovaný, je nutné považovať za neurčité v čase, kedy žalobca zmluvu podpisoval v nadväznosti na skutočnosť, že splátkový kalendár ako aj oznámenie veriteľa o schválení úveru mu boli doručované s viacdňovým oneskorením, a preto v deň podpisu zmluvy bolo takéto ustanovenie neurčité a nebolo možné žiadnym spôsobom z neho vyvodiť konkrétny deň, ktorý má byť dňom konečnej splatnosti úveru. Následné zaslanie akéhokoľvek oznámenia, navyše v tomto prípade oznámenia jednostranného, nie je spôsobilé zhojiť nedostatky v náležitostiach spotrebiteľskej úverovej zmluvy. Navyše, nie je v súlade so zamýšľanou ochranou spotrebiteľa, aby si tento musel vypočítavať, resp. iným spôsobom odvodzovať dátum splatnosti poslednej splátky z iných údajov uvedených v zmluve. V tejto súvislosti poukázal na rôzne rozhodnutia všeobecných súdov. S názorom žalovaného, že nie je nutný rozpis splátky sa nestotožňuje, ako aj s uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, pretože je toho názoru, že toto rozhodnutie je v rozpore s doposiaľ pomerne ustálenou judikatúrou odvolacích súdov ako aj iných senátov Najvyššieho súdu SR, pričom týmto rozhodnutím, ktoré napriek tomu, že nedošlo k zmene textu zákona, úplne mení výklad tohto zákonného ustanovenia po 7 rokoch jeho účinnosti. Takýto výklad tohto ustanovenia zákona porušuje princípy právnej istoty a ide proti výslovnému explicitnému zneniu zákona, ktoré je bezpochyby iné od znenia smernice č. 2008/48/ES a napíňa aj znaky výkladu contra legem. Vo vzťahu k dohode o poskytnutí služby má za to, že súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysvetlil, právne zdôvodnil, prečo túto dohodu považoval za neplatné zmluvné dojednanie. Dohoda je neplatná z dôvodu neprijateľnej zmluvnej podmienky spôsobujúcej hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Je presvedčený, že súd prvej inštancie správne posúdil aj výšku skutočne poskytnutého spotrebiteľského úveru, t.j. finančných prostriedkov, ktoré spotrebiteľ reálne dostal do svojej dispozície a v nadväznosti na to dospel k správne záveru, že celkové náklady spotrebiteľa neboli v úverovej zmluve uvedené správne a rovnako nesprávne bola vypočítaná aj výška RPMN spotrebiteľského úveru v neprospech spotrebiteľa. Navrhuje odvolanie žalovaného zamietnuť a napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania.

5. Vzhľadom k tomu, že pôvodný žalobca F. A. zomrel počas odvolacieho konania dňa X.X.XXXX., odvolací súd uznesením č.k. 7Co/164/2019-206 zo dňa 6. novembra 2019 rozhodol, že v konaní pokračuje s jeho právnymi nástupcami, a to zákonnými dedičmi, O. A. (manželka), F. I. (dcéra) a F. X. (dcéra), ktorý okruh dedičov mal odvolací súd zistený od súdneho komisára - notára, ktorý prejednáva dedičskú vec po poručiteľovi F. A..

6. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 379 a § 380 CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

7. Odvolací súd tu poukazuje, že v samej podstate sa nejedná o zmenu rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko povinnosť žalované zostala rovnaká a k zmene došlo iba z dôvodu, že počas odvolacieho

konania žalobca zomrel a do konania na jeho miesto vstúpili jeho zákonní dedičia, v záhlaví tohto rozhodnutia označení ako žalobcovia v rade 1/ - 3/. Nakoľko v sporovom konaní nie je možné nahradiť konanie o dedičstve po poručiteľovi F. A., odvolací súd po zhodnotení vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie zmenil výrok napadnutého rozhodnutia tak, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa pôvodne domáhal nebohý F. A., patrí do dedičstva po ňom, v ktorom konaní bude rozhodované, ktorý dedič predmetnú pohľadávku nadobudne.

8. Odvolací súd konštatuje, že zmluvný vzťah z úverovej zmluvy, ktorá bola predmetom preskúmania v tomto konaní, bol uzavretý medzi osobou, ktorá v rámci svojej podnikateľskej činnosti v čase uzavretia zmluvy poskytovala úvery (žalovaný) a fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý úver mimo rámca akejkoľvek obchodnej či inej podnikateľskej činnosti (pôvodný žalobca). Pôvodný žalobca mal tak v zmysle ustanovení zákona v danom právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a z titulu tohto postavenia požíval zákonom poskytnutú všeobecnú ochranu (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka).

9. V súvislosti s vyslovením, že spotrebiteľská zmluva neobsahovala podstatnú náležitosť zmluvy, a to rozpis splátok odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR k danej otázke, a to sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 a sp.zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, v ktorých sa venoval výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, podľa ktorých je zrejma možnosť, a tým aj nutnosť eurokonformného výkladu daného ustanovenia s poukazom na čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice Európskeho parlamentu Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008, pričom pri svojej argumentácii oba senáty Najvyššieho súdu SR reagovali aj na dovolateľkou uvádzaný rozsudok SD EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15. Z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018 vyplýva, že: „Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej-ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadá na istinu, úverový úrok a iné platby“. Obdobný záver vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, podľa ktorého „eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel odvolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu nutné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa“. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval za dôvodnú odvolaciu argumentáciu žalobcu k uvádzanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

10. Rovnako považuje za dôvodnú odvolaciu námietku, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnené v časti, že dohodnutý úrok je v rozpore s dobrými mravmi.

11. Pokiaľ súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na viacerých dôvodoch, z ktorých každý samostatne vedie k vyhovneniu žalobe, už samotná táto skutočnosť (logicky) podmieňuje vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Stačí, aby bol splnený jeden z týchto dôvodov, ktorý i jednotlivo (bez ohľadu na existenciu a opodstatnenosť ďalších dôvodov) vedie k vyhovneniu žalobe; t.j. k uloženiu povinnosti plniť.

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ okrem všeobecných náležitostí Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

13. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že podstatnou náležitosťou zmluvy nie je len samotné RPMN, ale aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ako aj všetky predpoklady, ktoré boli použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Uvedenie nesprávnej výšky RPMN je nutné považovať, že spotrebiteľská úverová zmluva neobsahuje túto podstatnú náležitosť.

14. Vo vzťahu k zmluve o revolvingovom úvere súd prvej inštancie vyslovil jej bezpoplatkovosť a bezúročnosť z dôvodu, že neobsahovala podstatné náležitosti zmluvy, a to dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a zároveň nezahrnutie poplatku do výpočtu RPMN, a teda nesprávny výpočet. Taktiež neuvedenie rozpisu splátok na istinu, úroky a iných poplatkov a napokon dohodnutý úrok je v rozpore s dobrými mravmi. Ako je už vyššie konštatované na vyslovenie bezpoplatnosti a bezúročnosti úveru postačuje vyslovenie aj len jedného možného dôvodu, v danom prípade absencia podstatnej náležitosti spočívajúcej v správne uvedenej výške RPMN.

15. Na doplnenie správnosti záveru súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahovala správny údaj RPMN, odvolací súd dodáva, že dojednanie poplatku za poskytnutie služby (záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru) tak, ako bol v zmluve vymedzený, je možné predpokladať, že táto dohoda bola žalovaným pôvodnému žalobcovi ako spotrebiteľovi predložená pri uzatváraní úverovej zmluvy (nakoľko bola podpísaná v rovnaký deň ako úverová zmluva, je obsahom samotnej úverovej zmluvy) a poplatok bol žalobcovi zaúčtovaný napriek tomu, že pri uzatvorení zmluvy o odklad splátok nepožiadala a nebolo zjavné, či o tento odklad niekedy požiada. Toto vedľajšie dojednanie sa stalo súčasťou individuálne nedojednaného, formulárového návrhu. Zakomponovanie takejto služby do formulárového návrhu zmluvy nepochybne narušuje rovnováhu v postavení spotrebiteľa a dodávateľa a predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. V zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je uvedená dohoda neplatná. Navyše žalovaný k záveru súdu prvej inštancie, že dohoda o poskytnutí služby je neplatná v odvolaní žiadnym spôsobom nenamietal. Odvolací súd nemôže v sporovom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu strany (odvolateľa) a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody. Z tohto dôvodu žalovanému nevznikol nárok na poplatok za službu, preto nemohlo dôjsť ani k platnému započítaniu (ako to žalovaný v odvolaní zdôrazňuje), a preto RPMN mala byť vypočítaná zo skutočne poskytnutého úveru vo výške 1.277,05 Eur, a nie z úveru 1.500 Eur.

16. Na podklade uvedeného správne súd prvej inštancie ustálil, že RPMN mala byť vypočítavaná z istiny skutočne poskytnutej žalobcovi ako spotrebiteľovi a nie z istiny, ktorá bola prezentovaná v zmluve (teda po odpočítaní poplatku za službu).

17. Záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru z dôvodu, že táto zmluva neobsahovala riadne špecifikovanú a určenú RPMN je dostačujúci, a preto je nadbytočné zaoberať sa otázkou, či preskúmané spotrebiteľské zmluvy obsahovali termín konečnej splatnosti zmluvy, ako aj údaj o termíne splatnosti jednotlivých splátok úveru.

18. Pokiaľ potom súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný je povinný žalobcovi vrátiť rozdiel medzi sumou, ktorú žalobca ako spotrebiteľ žalovanému z titulu spotrebiteľských úverových zmlúv, ktoré sú považované za bezpoplatkové a bezúrokové zaplatil a plnením, ktoré žalovaný ako veriteľ žalobcovi poskytol, je rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny, ako aj závislý výrok o náhrade trov konania v prospech žalobcu, keď bola náležite uplatnená zásada úspechu v konaní. Preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. Pokiaľ potom súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný je povinný žalobcovi vrátiť rozdiel medzi sumou, ktorú žalobca ako spotrebiteľ žalovanému z titulu spotrebiteľských úverových zmlúv, ktoré sú považované za bezpoplatkové a bezúrokové zaplatil a plnením, ktoré žalovaný ako veriteľ žalobcovi poskytol, je rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny, ako aj závislý výrok o náhrade trov konania v prospech žalobcu, keď bola náležite uplatnená zásada úspechu v konaní. Preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného, odvolací súd, i keď zmenil výrok napadnutého rozsudku tak, že uvedená pohľadávka patrí do dedičstva po pôvodnom žalobcovi F. A., nakoľko tento počas odvolacieho konania zomrel, jedná sa o potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko tento uplatňovaný nárok správne vecne posúdil, keď bolo preukázané, že RPMN nebola správne vypočítaná, čo predstavuje, že spotrebiteľská zmluva RPMN neobsahovala a z tohto dôvodu bol spotrebiteľský úver bezúročný a bezpoplatkový a žalovaný ako veriteľ sa bezdôvodne obohatil na úkor dlžníka (pôvodného žalobcu), z ktorého dôvodu je žalovaný povinný vydať predmetné bezdôvodné obohatenie. Ak v priebehu

občianskeho súdneho konania o zaplatenie istiny zomrie žalobca a sporovou stranou na strane žalobcu sú potom jeho dedičia, nemôže súd rozhodovať o tom, či jednotlivým dedičom z viacerých dedičov zomrelého žalobcu v prípade úspešne podanej žaloby o zaplatenie istiny pripadne pohľadávka, ktorá bola predmetom konania, ale rozhodne, že pohľadávka patrí do dedičstva po pôvodnom žalobcovi. (viď R 44/1977)

21. O trovách konania bolo rozhodnuté v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP aplikujúc ust. § 255 ods. 1 CSP, keď žalobcovia mali v konaní plný úspech, preto žalovaného zaviazal k náhrade trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)